

Nincs itt, mert feltámadott! (Mt 28,6a)

...Hallották húsvét hajnalán a Jézus Krisztus sírjához érkező asszonyok. Milyen lehangoló lehetett ez a hír. Legalábbis annak az első fele. Nincsen itt. Azért jöttek, hogy azt, amit nagypénteken kénytelenek voltak elmulasztani, most pótolják. A szokáshoz híven szerették volna megkenni a Mester testét (Mk 16,1). Vég-tisztességet kívántak tenni annak, akit szerettek. Nagy lehetett meglepetésük, még nagyobb a döbbenetük (Lk 24,4). Kerestek és nem találtak. A holtak világában keresték Jézust, az arimáthiai József sziklába vájt sírjában, és nem találták.

Az asszonyok elfeledtek valamit. Korábbi igehirdetésekből hallották Jézus-tól, hogy mi fog történni (Mt 17,22–23). De a nagypénteken átélt nagy trauma fájdalma elfojtotta a „tovább is van” reményét. Eddig volt, gondolták. Ezt még megtehetik Jézusért. De nem, már a holttest sincs meg. Vége. Ez a húsvét előtti ember bezáruló, véges perspektívája. A sírig tart. A végtisztességig. Tovább nincs. Folytatás nincs, már szeretetük tárgya, a holttest sincs ott a sírban. Nincsen itt, hallották az angyaloktól. De ezt már maguk is látták. Tapasztalták. Micsoda tapasztalat! A veszteség élménye.

De... mintha folytatta volna a két angyal a mondatot. Nem tettek pontot a végére még, csak vesszőt. Nehezen bár, mert nagy volt a rémület és döbbenet, de mégiscsak eljutott fülükig a folytatás: mert feltámadott. Azért nincs itt, mert feltámadott. Nem ellopták, nem megbecstelenítették a holttestet valamiféle sírrablók, hanem feltámadott. Úgy, ahogy korábban megmondta. Az ígélet beteljesedett. Az asszonyoknak eszükbe jutott, eszükbe juttatták az angyalok azt, ami szükséges volt, ti. amit Jézus mondott haláláról és feltámadásáról (Lk 24,7).

...És mert feltámadott, nincsen itt. Most már értik, hogy mi történt. Azt kevésbé, hogy hogyan történt, mert azt nem lehet megérteni. Az csoda. Az meghaladja az értelmet. De megtörtént. Jézus halott volt, sírban volt, de most már nincs ott, mert újból él. Most máshol van, az élők közt, és nem a holtak közt.

Egy pár perce még beletörődve, lemondóan bandukoltak az asszonyok a sír felé. Egy pár pillanattal korábban még, a halott Jézust kereső szemeikből az volt leolvasható, hogy nincs mit tenni, ezért is készültek a temetési szertartásokat elvégezni. Egész lényük a halálról tett bizonyosságot. Micsoda változás történt egy szempillantás alatt! A korábban lemondó, reménytelen asszonyokat, a sírkerttől visszatérőben, már az élő Krisztusról szóló örömteli hír közlési kényszere szorongatta. Mondták is anélkül, hogy törődtek volna az elég vegyes (Lk 24,11) fogadattással.

Az ő híradásuk ma is hangzik. Azt visszhangozza ezen az ünnepen, megszámlálhatatlan sok nyelven és sok helyen az ünneplő keresztyének sokasága, hogy „nincsen itt, mert feltámadott”. Nagy élmény lehetett ennek a nagy csodának az átélése. Nem kevésbé nagy azonban annak a megmagyarázhatatlan eseménynek a megélése, mely most így is megfogalmazható: **Itt van, mert feltámadott!**

Mert feltámadott a mi Urunk, velünk van mindenütt, és minden napon. A tér és idő feletti Krisztus, a halál feletti diadalmos Úr, aki azt akarta, hogy ahol Ő van, az övéi is ott legyenek (Jn 17,24a), ma is velünk akar lenni. Legyünk hát mi is Vele! Csak így teljesedik ki ünneplésünk. A Vele való együttlét, melyet az egymással való közösségben élhetünk meg, az életnek értelmet és távlatot ad. Jézus Krisztus feltámadása nyitotta ezt meg a hívő ember számára. Érettünk támadt fel, a mi érdekünkben van jelen. „Felvirradt áldott szép napunk, ma teljes szívből vigadunk!” (227. ének) Ezzel a jó reménységgel köszöntenek minden református gyülekezetet, és kívánnak áldott ünneplést a Protestáns Teológiai Intézet tanárai és diákjai 2006 húsvétján.

Kolozsvár, 2006 húsvétjának havában

Kelemen Attila
teológiai tanár

Dsida Jenő

A húsvét dicsérete

A Kalendárium szonettekben c. ciklusból

Ezerkilencszázharminc éve: szent
zsidók földjére nagy próféta támadt.
Emlékének, mely bágyadt, égi bánat,
szenteljük ezt a sárga pergament.

Rágondolok, míg járom Golgotámat.
Mivelhogy nincs igazság idelent,
Pilátus alatt a keresztre ment,
de harmadnapra új életre támadt.

Alleluja! – nagy bástyákat ledöntön
rivalg s csodára váró tűzben ég
falu és város, ház, tébolyda, börtön,

minden üszkös, az arcok feketék!...
Feltámad-é a bús erdélyi földön,
ki meghala és eltemetteték?